

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Tomáše Herce v právní věci žalobce: **V. T. T.**, zast. Mgr. Markem Eichlerem, advokátem se sídlem Nekázanka 888/20, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2025, č. j. OAM-1728/BA-BA07-HA06-2024, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 5. 2025, č. j. 63 Az 4/2025-32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce požádal dne 28. 12. 2024 o mezinárodní ochranu z důvodu, že si ve Vietnamu půjčil peníze od lichvářů. Peníze však neměl jak splatit, a proto odjel do České republiky, aby si vydělal na své dluhy. Návratu do Vietnamu se obává právě kvůli lichvářům. Výše nadepsaným rozhodnutím žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu ani humanitární azyl podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném do 30. 9. 2025 (dále jen „zákon o azylu“). Shledal, že v případě žalobce nebyly naplněny důvody pro udělení některé z forem ochrany.

[2] Žalobce se proti rozhodnutí žalovaného bránil žalobou, kterou krajský soud zamítl nyní napadeným rozsudkem. Krajský soud s poukazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu konstatoval, že cizinec musí hrozbu újmy ze strany soukromých osob, v tomto případě věřitelů, tvrdit hodnověrným a dostatečně konkrétním způsobem a musí prokázat, že stát původu cizince není schopen a ochoten poskytnout před pronásledováním nebo vážnou újmu ochranu. Žalobce však nic z toho neprokázal, neuvedl jména těch, kteří mu vyhrožovali, ani svých věřitelů, nepokusil se využít ochrany ze strany státních orgánů, pouze se omezil na obecné a nepodložené spekulace o vysoké míře korupce a spolupráci vietnamských orgánů s poskytovateli nelegálních půjček. O mezinárodní ochranu navíc zažádal až po více než třech letech pobytu na území České republiky, tedy poté, co byl zajištěn a hrozila mu možnost jeho nuceného vyhoštění.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl výše označený rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Navrhl napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Stěžovatel v úvodu kasační stížnosti shrnuje průběh soudního řízení a názor vyslovený krajským soudem v napadeném rozsudku. Dále setrvává na svém názoru, že se nemohl obrátit na vietnamské státní orgány bez toho, aby se sám ohrozil. Dle stěžovatele vietnamská policie spolupracuje s lichváři, proto o ochranu nežádal. Krajský soud v napadeném rozsudku nereagoval na námitku obavy žalobce ze zhoršení situace v případě kontaktování policie.

[5] Dále stěžovatel namítá, že závěry vyplývající z podkladů shromážděných žalovaným jsou jen teoretické úvahy, které se nezabývají skutečnou možností účinné obrany obětí lichvy. Krajský soud opomenul vysokou míru korupce ve Vietnamu, která mu musí být známa z vlastní činnosti.

[6] Žalovaný ve svém vyjádření navrhl kasační stížnost zamítnout, jelikož má své rozhodnutí za přezkoumatelné, zákonné a postavené na dostatečně zjištěném skutkovém stavu. Kasační námitky stěžovatele má žalovaný za zavádějící, nepřesné a obdobné námitkám žalobním. Žalovaný odkázal na své vyjádření k žalobě a ztotožnil se s napadeným rozsudkem.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[7] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 102 a násl. s. ř. s.).

[8] Nejvyšší správní soud se dále zabýval přijatelností kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Jedná se totiž o věc, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (§ 31 odst. 2 s. ř. s.). K obsahu neurčitého pojmu přesah vlastních zájmů stěžovatele kasační soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, ve kterém se nepřijatelností podrobně zabýval.

[9] Stěžovatel v kasační stížnosti nevymezil důvody její přijatelnosti. Nejvyšší správní soud žádné zásadní pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele, v napadeném rozsudku neshledal. Kasační stížnost se ani nedotýká právních otázek, které dosud nebyly judikaturou Nejvyššího správního soudu řešeny nebo jsou řešeny rozdílně a není dána potřeba učinit judikatorní odklon. Kasační stížnost je proto nepřijatelná.

[10] K namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku Nejvyšší správní soud pro stručnost odkazuje na judikaturu ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75,

pokračování

č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006-91, nebo ze dne 13. 7. 2022, č. j. 7 As 342/2020-30, odst. [8]).

[11] V projednávané věci jsou napadený rozsudek i rozhodnutí žalovaného přezkoumatelné. Je z nich zjevné, jaký skutkový stav vzali žalovaný i krajský soud za rozhodný, proč neshledali naplněným žádný důvod pro udělení mezinárodní ochrany nebo humanitárního azylu a proč krajský soud nepřisvědčil žalobním námitkám stěžovatele. Krajský soud reagoval na všechna tvrzení stěžovatele obsažená v žalobě.

[12] Podstata stěžovatelova azylového příběhu spočívá v tom, že si ve Vietnamu vypůjčil obnos finančních prostředků od lichvářů. Do České republiky se odstěhoval, aby mohl splatit své dluhy, nyní má však obavu z návratu do vlasti, jelikož by ho věřitelé mohli pronásledovat a nemá důvěru v ochranu ze strany státních orgánů. Dle Nejvyššího správního soudu stěžovatel své obavy spojené s návratem do země původu vymezuje obecně a pouze v rovině spekulací.

[13] Žalovaný vycházel z Informace odboru azylové a migrační politiky žalovaného - Bezpečnostní a politická situace v zemi Vietnam ze dne 4. 6. 2024 a Informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 21. 2. 2025, č. j. 100348-6/2025-MZV/LPTP, k č. j. MV-602-1/OAM-2025 (půjčky, úvěry a lichva). Stěžovatel konkrétně nevyvrací, proč by tyto podklady nesplňovaly požadavky, které na ně klade judikatura (viz rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, č. 1825/2009 Sb. NSS, odst. [16]). Tyto podklady obsahují jednoznačnou informaci o tom, že ve Vietnamu jsou půjčky načerno nežádoucí a nelegální, Vietnam má vytvořenu příslušnou legislativu v občanskoprávní i trestněprávní oblasti a že se lze bránit v občanském soudním řízení nebo může jít i o trestný čin lichvy, přičemž dlužník se může obrátit na orgány činné v trestním řízení, aniž by byl sám postižen.

[14] Nejvyšší správní soud se opakovaně zabýval otázkou, zda lze za důvod pro udělení mezinárodní ochrany považovat hrozbu újmy ze strany soukromých věřitelů v případě návratu do země původu, a to konkrétně též do Vietnamu (viz rozsudek ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008-57, usnesení ze dne 6. 1. 2022, č. j. 5 Azs 61/2020-30, odst. [14], či ze dne 25. 5. 2023, č. j. 4 Azs 87/2023-41, odst. [15]). Stěžovatel ochrany ve státě původu nevyužil a jeho nedůvěra ve státní orgány země původu neodůvodňuje rezignaci na využití prostředků ochrany, které poskytují (srov. rozsudky NSS ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003-49, ze dne 26. 8. 2004, č. j. 5 Azs 187/2004-49, č. 401/2004 Sb. NSS, usnesení ze dne 17. 5. 2023, č. j. 1 Azs 57/2023-30, odst. [12], ze dne 9. 5. 2023, č. j. 9 Azs 71/2023-26, odst. [6], či ze dne 30. 9. 2025, č. j. 7 Azs 141/2025-28, odst. [10]).

IV. Závěr a náklady řízení

[15] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 120 ve spojení s § 60 odst. 1, větou první s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, část III.4.). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. ledna 2026

JUDr. Radan Malík
předseda senátu